

© by Jane Kievit
All rights reserved
Alle rechten voorbehouden
Uitgeverij: Yanga België - Nederland
www.yanga.mijnbestsellers.nl

Niets in deze uitgave mag verveelvoudigd en/of gekopieerd worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur

Elke gelijkenis met bestaande personen of locaties is ontsproten aan de fantasie van de schrijver en berust op louter toeval.

De erfenis van Robar
Deel 3
Toeranka

1

We spreken van negentienhonderd achtenvijftig. Dit is niet alleen het Expojaar. Het is ook de periode waarin het leven van de veertienjarige John Lapwing heel wat zal veranderen. Al beseft hij dat op dit moment zelf nog niet.

Het begint allemaal in de zomervakantie van datzelfde jaar. John fietst naar de hoeve van zijn grootvader. Hij gaat er op het land helpen. In dit drukke seizoen kunnen ze daar elk paar handen goed gebruiken.

Nog één keer kijkt hij om naar het ouderlijk huis. Dat lijkt vanuit de verte steeds kleiner te worden. Dan gaat hij goed in het zadel zitten en koerst regelrecht naar de hoeve. Anderhalf uur later fietst hij het erf op en ziet daar zijn grootvader, die zoals altijd druk in de weer is.

"Ben je daar eindelijk?" broemt grootvader goedmoedig.

"Zoals U ziet." antwoordt John en hij springt van zijn fiets.

"Zet je fiets maar in de schuur. Grootmoeder is ergens in huis," broemt zijn grootvader, terwijl hij even naar de hoeve wijst en vervolgens rustig verder werkt.

Fluitend zet John zijn fiets weg en gaat daarna, met zijn plunjezak over een schouder bungelend, de hoeve binnen. Daar is zijn grootmoeder inderdaad, in de grote keuken, bezig met de voorbereidingen van het middagmaal.

"Daar ben je," begroet ze hem.

John verwacht dat zijn grootmoeder ook weer gewoon aan het werk zal gaan, nu ze hem gezien heeft, maar voor één keer heeft hij het flink mis. Ze heeft alle tijd om een babbeltje te slaan en een kop koffie met hem te drinken. Daarna wijst ze naar boven en John

begrijpt dat hij zijn plunjezak kan gaan uitpakken. Hij loopt de trap op en opent de deur van zijn slaapkamer, die naast de kamer van zijn grootvader ligt. Hij gooit zijn plunjezak op het bed en loopt naar het venster. Dat staat, zoals altijd, half open, om de kamer te verluchten. Hij steekt zijn hoofd uit het raam en ziet in de verte nog net zijn grootvader. Die heeft het erf intussen verlaten en is alweer druk op het land bezig.

Genietend van de warme zon, die op hem schijnt, blijft hij een tijdje staan. Hij houdt van dit uitzicht op de bomenrij, die de akkers van het grote bos scheidt, dat erachter ligt. Dat is ook de reden, waarom hij, zovele jaren geleden, juist deze slaapkamer heeft gekozen. Hij beseft niet dat hij al een hele poos voor het venster staat. De torenklok van het kleine dorpskerkje begint te luiden. John schrikt op. Hij verwondert zich erover dat hij zo lang voor het venster heeft gestaan. Er is namelijk alweer een kwartier van zijn kostbare tijd verstreken.

"Sta ik hier echt al zo lang?" trekt hij verdwaasd zijn hoofd terug en draait zich om naar het bed. Daar ligt de plunjezak nog altijd te wachten om uit gepakt te worden. Hij opent deze vlug en begint de meegebrachte spullen in de kasten te leggen.

"Zo, dat is klaar." spreekt hij even later tevreden tot zichzelf. Hij loopt terug naar beneden. Daar beduidt zijn grootmoeder hem dat hij best nog wel naar de akkers kan gaan. Er is altijd wel iets te doen op het land. Hij knikt haar toe en loopt de deur uit. Vervolgens wandelt hij rustig naar het land. Daarbij wordt hij op de voet gevolgd, door Johnny Junior de herdershond van zijn grootvader. Die is altijd blij als hij zijn maatje weer ziet.

Op de akkers gekomen wil John meteen een schoffel nemen om het onkruid te wieden. Zijn grootvader kijkt op en ziet wat hij wil doen. Hoofdschuddend neemt hij hem de schoffel weer af.

"Morgen." bromt hij, als John verbaasd naar hem kijkt.

"De dag is nu nog lang genoeg om een flinke boswandeling te maken."

John begrijpt meteen wat zijn grootvader bedoelt. Hij fluit Johnny Junior, die luid blaffend komt aan rennen. Even later lopen ze naast elkaar, in de richting van het bos. En het is maar goed dat John niet weet wat er hem nog allemaal te wachten staat. Rustig wandelt hij, met Johnny Junior, tussen de bomenrij, het bos in, regelrecht naar de vijver. Aan de rand van het water gaat hij zitten. Hij geniet van de stilte die er heerst. Behalve kwinkelerende vogels en het ruisen van de wind is er niets te horen. Hij blijft een hele poos op zijn plekje zitten. Uiteindelijk gaat hij er zelfs bij liggen. Vervolgens valt hij pardoes in slaap. Naderhand kan John moeilijk zeggen hoe lang hij geslapen heeft. Maar plots wordt hij wakker en staart verbaasd naar de lucht. Die is nu niet meer schemerachtig maar vertoont een roodgouden gloed. Die gloed lijkt langzaam te veranderen, alsof er weldra een onweer zal los barsten. Zijn gedachten zijn nog niet koud als er even later inderdaad een heus noodweer over de vijver trekt. De hemel staat in lichterlaaie. Dan schiet er nogmaals een bliksemflits door de inktzwarte lucht. De flits houdt juist boven de vijver stil en even schijnt er een fel licht op het water. Het is nu pas dat John ziet hoe wild het water rond kolkt. Dit bizarre fenomeen lijkt een eeuwigheid te duren. Maar op zijn horloge kijkend ziet John dat er slechts een tiental minuten zijn voorbij gegaan. Eindelijk trekt de duisternis weg en is de hemel weer even blauw als voorheen. Verbluft staart John naar de vijver. Vervolgens kijkt hij verdwaasd om zich heen. Maar alles is weer normaal. Er niets van begrijpend staat hij recht en loopt van de vijver weg. Johnny Junior rent hem achterna, terwijl hij nadenkend naar de hoeve wandelt.

Naarmate John steeds verder van de vijver weg loopt, vervaagt de herinnering aan wat er gebeurd is. Op het erf gekomen, lijkt hij alles vergeten te zijn. Na het avondmaal praat hij nog even met zijn grootmoeder, terwijl zijn grootvader de krant door neemt. Na het

lezen van de krant doet zijn grootvader de avondronde langs alle dieren om te zien of alles in orde is. Precies om half tien is hij al terug en dat is voor John het sein om te gaan slapen. Hij gaat naar boven, trekt zijn pyjama aan en kruipt in bed. Hij valt als een blok in slaap en wordt niet pas wakker als de haan weer kraait.

2

De volgende morgen is John al vroeg wakker. Hij hoort zijn grootmoeder, beneden in de keuken, koffiebonen malen. Even later dringt de geur van verse koffie door zijn neusgaten.

"Hm, verse koffie en twee boterhammen met ei en spek. Lekker!" broemt hij in zichzelf. Hij haast zich met wassen en aan kleden en is nog net iets eerder beneden dan zijn grootvader, die ook altijd heel vroeg op staat. Na een stevig ontbijt zijn ze al op weg naar het land, terwijl grootmoeder de koeien begint te melken. Dat doet ze driemaal daags, dus zowel, 's morgens, 's middags en 's avonds. Daarna ruimt ze de keuken op. De rest van de dag houdt ze zich bezig met tal van huishoudelijke karweitjes die haar dagelijkse wederkerende aandacht vragen.

Ook op het land moet er heel wat gedaan worden. Bij de akkers gekomen, drukt zijn grootvader hem nu zelf een schoffel in de hand. Even later is John al druk bezig met het wieden van het onkruid dat tussen de plantjes staat. De hele morgen werken ze hard door. Na het middageten begint zijn grootvader met het maaien van de eerste akker. John mag het paard mennen. Hij vindt het prachtig. Maar het duurt wel even eer de eerste akker eindelijk gemaaid is. geweest. Omdat de vroege avond al in valt, vindt zijn grootvader het niet de moeite waard om nog aan een nieuwe akker te beginnen.

"Morgen is er weer een dag." broemt hij tevreden.

"We zijn voor de eerste dag al goed op geschoten."

Samen zetten ze het paard weer in de stal. De maaimachine wordt eveneens, keurig opgepoetst, weer op zijn plaats gezet. Grootvader geeft zijn trouwe viervoeter vers haver en stro. Ook wordt de drinkbak met zuiver water gevuld. Daarna loopt hij samen met John weerom naar de hoeve.

"Voor vandaag is het mooi geweest. Straks rest me enkel nog de avondronde. Dus gaan we nu eerst eten. De avondboterham zal intussen wel klaar staan." wast grootvader zijn handen aan de pomp, die naast de achterdeur van de hoeve staat. John volgt zijn voorbeeld en even later schuiven ze aan tafel.

Na het avondeten, leest zijn grootvader, net zoals de vorige dag, het dagblad. Maar grootmoeder doet nu wat verstelwerk. John zit rustig in een boek te lezen. Weer is zijn grootvader, na de avondronde, om half tien terug. John klapt het boek dicht, zegt zijn grootouders wel te rusten en gaat naar boven. Hij kleedt zich uit, trekt zijn pyjama aan, kruipt in bed en valt weerom als een blok in slaap.

3

In de dagen die volgen, gaat John steeds met zijn grootvader naar het land. Een week later ligt alle koren, tarwe en haver op de zolder en is zijn grootvader alweer druk op het erf bezig. John, die net ontbeten heeft, komt naar buiten en loopt al naar zijn grootvader om te helpen. Maar zijn grootvader schudt het hoofd.

"Vandaag niet." bromt hij.

"Ga jij maar lekker vissen. Een vrije dag heb je wel verdiend na al dat harde werk dat we deze week samen verzet hebben."

Vliegensvlug gaat John zijn zelfgemaakte hengel halen, waarna hij, samen met Johnny Junior naar de bosvijver trekt. Bij de vijver gekomen, installeert John zich weerom op zijn vaste plekje aan de rand van het water. Hij maakt de hengel klaar en gaat languit in het gras liggen, terwijl de dobber rustig in het water hangt. Zoals gewoonlijk valt hij in slaap. Enkele uren wordt hij weer wakker en staart opnieuw verbaasd naar de lucht. Hij wrijft zich de ogen uit, maar de lucht wordt steeds donkerder. Enkele seconden later klieft de ene na de andere bliksem door de hemel. Uiteindelijk schiet er één grote lange bliksemflits door de duisternis en slaat met een daverende klap, op de vijver, in. Het vijverwater baadt nu in een fel licht terwijl de rest van de hemel inktzwart blijft. Het hele schouwspel biedt een sinistere aanblik. Nog nooit heeft John zoiets gezien. Het lijkt wel of de duivel zelf een spelletje met hem speelt. En het is nog lang niet voorbij. Plots begint het water wild te bewegen. Daarna splitst het zich in twee. Er zijn nu twee hoge golven te zien, die steeds hoger worden, tot ze torens vormen. De torens bestaan echter uit niets anders dan twee enorme watermassa's, die ondoordringbaar lijken. Tussen de twee watermassa's in, is de bodem van de vijver nu heel duidelijk zichtbaar. Met open mond kijkt John toe, hoe er een groot ding tevoorschijn komt, dat op een omgekeerde vliegende schotel lijkt.

Even gebeurt er niets. Na enkele ogenblikken gaat er een deurtje open in het onbekende ding. Een vreemd wezen komt naar buiten en kijkt naar hem. Daarna komt het voorzichtig dichterbij. John, die wel een beetje bang wordt, doet voorzichtig enkele stapjes achteruit. Het vreemde wezen blijft op een afstandje hoofdschuddend stil staan. Plots krijgt John een boodschap in zijn hoofd door.

"HELP!" kan hij het vreemde woord met moeite ontcijferen.

"Wat is dat nu?" kijkt hij verbaasd naar het vreemde wezen.

"Vraagt die nu om hulp?"

Heftig knikt het vreemde wezen en dan krijgt John een nieuwe boodschap door.

"Ik ben Robar van de Waldorplaneet. Ga mee in mijn ruimteschip. Dan vertel ik je mijn verhaal."

"Ik wil jouw verhaal best horen." aarzelt John.

"Maar ik kan niet zo lang blijven. Anders wordt mijn grootvader ongerust."

"Maak je geen zorgen." wuift Robar dit nonchalant weg.

"Ik zorg er wel voor dat je grootvader niet ongerust wordt. Hij zal nauwelijks merken dat je weg geweest bent."

Begrijpend dat er niets anders op zit, dan naar zijn verhaal te luisteren, stapt John, achter Robar aan, het ruimteschip in. Het is er donker, waardoor hij eerst niets ziet. Maar dan doet Robar een ferme pas voorwaarts. Meteen baadt de ruimte in een zee van licht.

"Eén van onze nieuwste snufjes." verklaart Robar grijnzend, bij het zien van het verbaasde gezicht van zijn bezoeker. Als John deze boodschap door krijgt, kijkt hij verbouwereerd naar zijn gastheer. Pas nu ziet hij hoe mismaakt Robar wel is. Het hoofd lijkt de vorm te hebben van een omgekeerde peer. In het midden van dat hoofd zit maar één oog dat eruit ziet als een gerafelde ijspegel. Verder heeft Robar ook nog een stel superkorte armen en benen aan het lange

uitgerekte lijf hangen. John snapt niet hoe Robar zichzelf overeind kan houden. Hij begrijpt intussen wel dat Robar slechts in gedachten met hem kan praten. Alleen bevat zijn gedachtegang nog niet hoe Robar denkt. Misschien komt hij daar wel nooit achter. Maar dan merkt hij dat Robar hem rustig aan kijkt. John kijkt terug en wacht eveneens rustig af. Maar zijn mond valt open van verbazing, want Robar vertelt zijn verhaal niet met woorden. Hij seint het in gedachten naar hem door.

"Zoals ik al zei, is mijn naam Robar. Ik ben een Waldoriaan en kom van de Waldorplaneet. Die ligt ontelbare lichtjaren ver van jullie Aarde in een totaal onbekend melkwegstelsel. Qua uitzicht lijkt onze planeet ongeveer hetzelfde als jouw Aarde. Het verschil zit hem in de beschermende laag van de planeten. Jouw Aarde bestaat uit een aardkorst. Waldor bestaat uit stallatium, een bewerkbaar metaal, dat duizendmaal sterker is dan gewoon metaal."

"Een metalen planeet?" kijkt John hem ongelovig aan.

"Zo kan je Waldor ook noemen." knikt Robar.

"Maar buiten de stallatium laag is er nog een tweede verschil. Want wij kennen geen dag en nacht zoals jullie dat hier wel kennen. "

"Geen dag of nacht?" kijkt John verbouwereerd.

"Dat heb je goed verstaan." glimlacht Robar.

"Daarom bouwden we een netwerk bestaande uit licht en gas, met één lichtschakelaar. Die lichtschakelaar werd 's morgens en 's avonds op omgedraaid. Daardoor ging het licht steeds op hetzelfde moment aan en uit. Alleen hierdoor wisten wij wanneer het tijd was om te werken of te rusten. "

"Dus zonder elektriciteit, licht en gas, konden jullie niets?" concludeert John.

"Dat klopt." knikt Robar.

"Waar haalden jullie de energie voor dit lichtnetwerk vandaan?" wil John weten.

"Goede vraag." antwoordt Robar.

" Op jullie planeet bestaat er kern- en zonne-energie. Maar die soorten energie kennen wij niet. Onze energie komt uit electoren.

Dat zijn een soort geleiders van elektriciteit. Die geleiders maakten wij eveneens van staltium. Als de geleiders klaar waren, werden zij aangesloten op een cargol. De cargol is een soort batterij die de geleiders met de lichtschakelaar verbond. Dat lichtnetwerk lijkt misschien nu in jouw ogen iets heel bijzonders. Maar voor ons was dat nog het eenvoudigste. De andere machines die wij gebruikten, werkten nog veel beter, al zagen ze er soms wel vreemd uit. Vandaar dat jullie ze de naam hoogstaande technologie zouden geven. Deze machines gebruikten we uiteraard ook zelf. Maar omdat ze zowel dag als nacht gebruikt werden, moesten ze door onze Ardocks bediend worden."

"Ardocks?" kijkt John vragend naar zijn gastheer.

"Onze Ardocks waren robots." vertelt Robar verder.

"De robots hadden elk hun eigen ingebouwde eigenschappen. Eenieder wist perfect zijn taken uit te voeren. Zij konden zelfs in het donker verder werken omdat hun lichamen voorzien waren van lichtsensoren."

"De Ardocks konden meer dan de gewone Waldorianen?" concludeert John.

"Zo is het maar net." knikt Robar.

"De Ardocks konden niet alleen 's nachts door werken. Zij konden ook op plaatsen komen die voor de Waldorianen te gevaarlijk waren. Op die manier bleef geen enkele locatie op onze planeet onbewaakt. Dat was ook wel nodig. Want er zijn altijd wel wezens van andere planeten die slechte bedoelingen hadden."

"Was er dan echt zoveel bewaking nodig?" verwondert John zich.

"We hadden vaak contact met andere planeten." legt Robar uit.

"Die wezens waren niet altijd even vriendelijk. Soms kwamen ze stiekem naar Waldor om onze kennis en technologie te stelen of te verknoeien. Daardoor moesten we al onze plannen op een geheime plaats bewaren. Alleen op die manier konden we ons technologisch gezien overeind houden en in onze behoeften voorzien."

"Wat gemeen." zegt John uit de grond van zijn hart.

"Inderdaad. Maar nu valt er niets meer te stelen op Waldor."

"Niets meer?" kijkt John hem verbouwereerd aan.

"Dankzij de Ardocks en ons ruimteschip konden wij steeds weer andere wezens helpen. We leefden en werkten continu met hen samen. Helaas wisten we toen nog niet wat er ons te wachten stond. Hadden we dat maar wel geweten. Dan hadden we onszelf misschien nog van de ondergang kunnen redden. Maar op een dag brak de hel los. Samen met drie andere Waldorianen was ik net vertrokken voor een nieuwe ruimtereis, toen voor onze ogen, de ramp zich voltrok. Al enige tijd was het erg heet op onze planeet. Maar nog nooit was het er zo heet als op dat fatale moment. Net hadden we onze koers bepaald, toen één van mijn vrienden een gil gaf. Hij wees naar de radar en daarop zagen we hoe onze zon steeds groter werd. Uiteindelijk leek ze wel een reus, die Waldor in één grote hap opslokte. Dit hele proces leek voor ons vieren een eeuwigheid te duren. In werkelijkheid waren er slechts enkele minuten voorbij gegaan. Het duurde dan ook wel even eer we weer tot onszelf kwamen. We beseften dat wij de enige overgebleven Waldorianen waren. Het was dus aan ons om de traditie van de Waldorplaneet verder te zetten. Dus gingen we op zoek naar een nieuwe locatie. We waren echter nog maar net weer op weg, toen het noodlot opnieuw toe sloeg. De aandrijving van ons ruimteschip raakte defect en daardoor crashten we op de Aarde. Helaas is de atmosfeer van jullie planeet zo giftig voor ons, dat mijn drie vrienden kort na de crash overleden zijn. Ik heb ze dan ook onmiddellijk, volgens de Waldoriaanse rituelen, moeten begraven."

Op dit punt gekomen moet Robar heftig slikken. John, die wel begrijpt, hoe moeilijk hij het nu moet hebben, houdt zijn mond. Maar dan kijkt Robar hem vol aan.

"Jij vraagt je natuurlijk af waarom ik dit alles vertel?"

"Dat klopt." knikt John.

"Omdat jij de erfgenaam van onze kennis zal zijn." antwoordt Robar bruusk.

"IK?" roept John uit.

"Jij." bevestigt Robar kortaf.

"Wees niet bang, want ik vraag je niets onmogelijks."

"Ik ben nog maar veertien jaar." stottert John.

"Hoe kan ik nu de erfgenaam van jullie kennis zijn?"

"Ho!" heft Robar zijn hand op.

"Natuurlijk ben je nu nog te jong. Maar over tien jaar zal je maar al te graag onze erfgenaam willen zijn."

"Dat kan toch niet? Jij bent immers de erfgenaam." werpt John tegen.

"Neen!" dondert Robar.

"Neen?" staart John hem aan.

"Neen." zegt Robar nu iets zachter.

"Tegen die tijd ben ik hier niet meer."

"Niet?" kijkt John hem verbouwereerd aan.

"Jullie atmosfeer is giftig voor ons." herhaalt Robar.

"Mijn drie vrienden zijn reeds overleden en weldra zal ik volgen. Daarom moet jij de leider van een nieuw volk worden. Dat volk zal onze kennis en vaardigheden, als zijnde de erfgenamen der Waldorianen verder verspreiden."

John krijgt koude rillingen van deze woorden. Met gebogen hoofd bestudeert hij zijn schoenen. Het blijft even stil in het ruimteschip. Zowel Robar als John laten even hun gedachten de vrije loop. Dan schuifelt Robar iets dichters naar John toe en legt zijn hand op diens hoofd. Even blijft John gebogen staan. Dan haalt Robar zijn hand weer weg.

"Ga nu terug naar de hoeve van je grootvader." zegt hij zachtjes.

"Morgen kom je hier terug om mij volgens de rituelen der Waldorianen te begraven. Wat er daarna gebeurt, zal je in de loop der jaren wel duidelijk worden. Ga!"

Langzaam draait John zich om. Terwijl hij uit het ruimteschip stapt, voelt hij vaag hoe er vlug nog iets in zijn broekzak gestopt wordt. Dan wandelt hij rustig terug naar de hoeve. Hij kijkt niet één keer om. Op het erf gekomen, botst hij bijna op zijn grootvader.

"Alles in orde John?" kijkt deze hem vragend aan.